

JUBILEUSZ 2014

*450 lat od przybycia pierwszych jezuitów do Polski
200 lat od wskrzeszenia Towarzystwa Jezusowego*

---

11 czerwca 2014 r.

1. Ze źródeł naszej duchowości

„Nasze poświęcenie się Chrystusowi niesie ze sobą pewne afektywne wyrzeczenie i samotność serca: wyrzeczenie się intymności małżeńskiej, posiadania dzieci, więzi uczuciowych, które są normalnym warunkiem ludzkiego dojrzewania, i założenia własnej rodziny. To wszystko jest częścią krzyża ofiarowanego nam przez Jezusa Chrystusa w naśladowaniu Go. W ten sposób wewnętrznie włączamy się w Jego misterium paschalne i uczestniczymy w duchowej płodności, której źródłem jest to misterium. To wszystko nie pomniejsza naszej osobowości, ani nie przeszkadza więzi społecznej oraz dialogowi; owszem, może nas prowadzić do rozwinięcia wrażliwości uczuciowej, do braterskiego wspomagania innych oraz do kierowania ich na drogę pełniejszej miłości” (*Normy Uzupełniające* 145).

„Z pokorą uświadamiamy sobie, że miłość konsekrowana czystością musi stale wzrastać, aby mogła osiągnąć dojrzałość. Trzeba więc korzystać z wszelkich środków naturalnych i nadprzyrodzonych, jakie do tego celu prowadzą. Wśród nich na pierwszym miejscu stawiamy środki pozytywne, takie jak: godne życie, wielkoduszne pełnienie swoich obowiązków, wielkie pragnienie chwały Bożej, staranie o solidną cnotę i o duchowe wartości, otwartość i prostotę w działaniu oraz w zasięganiu rady u Przełożonych, pełniejszy rozwój kultury osobistej, duchową radość, dojrzałą przyjaźń i ponad wszystko prawdziwą miłość”.

„W naszym posługiwaniu starajmy się zachować umiar, gdy chodzi o obcowanie z ludźmi, odwiedziny, rozrywki, lektury, studiowanie problemów, widowiska, przyjemności, żeby nasze oddanie się Bogu przez czystość się umacniało, a świadczenie o niej jaśniało pełnym blaskiem” (*NU 147 § 1. 2*).

„Pomni na naszą słabość, która przez całe życie towarzyszy dojrzewaniu w nas czystej miłości, nie możemy zapominać o ascetycznych i popartych doświadczeniem normach Kościoła oraz Towarzystwa, których należy przestrzegać również z uwagi na dzisiejsze zagrożenia czystości. Przede wszystkim chodzi o rachunek sumienia, kierownictwo duchowe, wewnętrzne zdyscyplinowanie, straż nad zmysłami. Posługując się nimi, za łaską Bożą pokierujemy naszymi pragnieniami i skłonnościami, które mogłyby osłabić należyte i zdrowe opanowanie zmysłów i uczuć” (*NU 147 § 4*).

2. Refleksja

Nasze całozyciowe zobowiązanie do praktykowania trzech rad ewangelicznych ma swe źródło w tym, że to Bóg jako pierwszy codziennie wyznaje nam swą całkiem szczególną Miłość. A my im bardziej ją poznajemy i nią się wiernie karmimy, tym bardziej chcemy odpowiedzieć również całkiem szczególną miłością.

Towarzystwo Jezusowe

Prowincja Polski Południowej ♦ Prowincja Wielkopolsko-Mazowiecka

---

To w szkole *Ćwiczeń duchownych* zapragnęliśmy nadać tej miłości konkretny i wielkoduszny kształt – zgodny z *Mową Chrystusa z Wołania Króla*. W wielkiej medytacji o *Dwóch Sztandarach* nasz umysł i serce z przekonaniem prosiły w trzech rozmowach o przyłączenie pod sztandar „najwyższego i prawdziwego Wodza”. Chcąc „więcej kochać i odznaczyć się we wszelkiej służbie swego Króla wiecznego i Pana wszech rzeczy”, składaliśmy „z siebie ofiarę większej wartości i wagi” (ĆD 98). Wypowiedziane przez nas *Ofiarowanie w Wołaniu Króla* i trzy razy przedkładana prośba (w *Dwóch sztandarach*) o trzy „szalone” dary – wszystko to umożliwiło nam rozpoznanie powołania do życia konsekrowanego w Towarzystwie.

Ten rodzaj życia ma prawo wiele kosztować, jednak najważniejsze jest to, że mamy udział w duchowej płodności samego Zbawiciela, a serca nasze wypełnia głęboka paschalna radość. Śluby „są radykalne i przeżywanie ich w pełni może czasami ranić do żywego. Ale zawsze stanowią źródło głębokiej radości i drogę, która wiedzie zakonnika do zjednoczenia z Bogiem” (kard. B. Hume).

Obecnie toczy się coraz ostrzejsza walka i zmaganie o duszę człowieka na gruncie rozumienia oraz przeżywania cielesności i tożsamości płciowej. Nasze wierne życie ślubem czystości na pewno wiele w to zmaganie wnosi... Towarzystwo jest świadome mocno zmienionego i kwestionującego nas kontekstu kulturowego, dlatego (w odróżnieniu od św. Ignacego) pogłębia refleksję nad ślubem czystości; również ostrzega i przypomina tradycyjną naukę odnośnie środków naturalnych i nadprzyrodzonych, a także norm Kościoła i Towarzystwa, które sprzyjają „dojrzywaniu w nas czystej miłości”.

3. Rachunek sumienia i prośba

„Oprócz naszego zwykłego sposobu proszenia Pana o pomoc w życiu ślubami w sposób pełny, pomocne może być tym razem zrobienie rachunku sumienia w odniesieniu do tych norm. Poproszę Pana o pomoc w szczerym spojrzeniu, Jego oczami, na to jak używam tych norm i środków przedstawionych w nich. Czy powinienem zmienić niektóre zachowania? Czy nie powinienem powrócić do proponowanych praktyk ascetycznych? Co Pan chce mi powiedzieć odnośnie do tych norm?” (*W. A. Barry SJ, Nasz sposób postępowania*, s. 103).

